

In *Onze oom* worden de lotgevallen beschreven van majoor Anthony en het meisje Lina, in een land dat wordt verscheurd door politieke onlusten. Het is een meedogenloze roman over de idee geboren te kunnen worden door niet te sterven, en te baren door niet te moorden

© Joost van den Broek / De Volkskrant

‘Een militair moet eerst de oorlog thuis winnen; dan pas kan hij hem op straat, in de stegen, in de steden, in de bergen winnen.’

Lina is de ‘dochter’ van Anthony, een tot majoor opgeklimmen verkenner, die er noodgedwongen zijn specialiteit van heeft gemaakt ‘verdachte individuen’ te arresteren. Maar waar haar leeftijdgenootjes door hun eigen vaders zijn verwekt, daar heeft Lina haar leven te danken aan het feit dat de anders zo plichtsgetrouwe majoor na het laten vermoorden van haar ouders – resultaat van een noodlottige operatie – heeft besloten het meisje te sparen. Majoor Anthony wil zijn wellustige vrouw Paloma verrassen met de kant-en-klare dochter van iemand anders.

Tot verbazing van de majoor blijkt Paloma *not amused*.

Lina gaat – terwijl de majoor elders in het land een andere, eveneens noodlottige operatie leidt – op zoek naar haar biologische ouders, maar wordt tijdens haar zoektocht ongewild ingelijfd door de rebellen: na een terloopse bevruchting, schenkt ze de rebellenleider een kind...

OVER TIRZA:

‘Een indrukwekkende, verontrustende roman die laat zien wat literatuur vermag in het blootleggen van de tijdgeest en het menselijk tekort’ *JURYRAPPORT LIBRIS LITERATUURPRIJS*

‘Met het meesterlijke *Tirza* treedt Arnon Grunberg in de voetsporen van de grote Russische schrijvers. Zijn radicale zoektocht naar de zin van het leven resulteert in een klassieke maar ook schrijnende roman die scheert langs het existentialisme, de grote relatiedrama’s en de horror van schizofrenie’

JURYRAPPORT GOUDEN UIL

- Indachtig Grunbergs cordon sanitaire rondom de Nederlandse literatuur, zal *Onze oom* gepresenteerd worden in Eupen, België
- Interviews mogelijk, doch niet op Nederlandse bodem
- Signeersessies mogelijk, doch niet op Nederlandse bodem
- Van Grunbergs meest recente roman, *Tirza*, werden tot op heden meer dan 200.000 exemplaren verkocht
- Speciale website www.onzeoom.nl zal twee weken voor publicatie online gaan
- In mei verscheen bij Lebowski tevens een prachtige, gebonden luxe-editie van *De joodse messias*
- Foreign rights: ira@sll.com
- www.arnongrunberg.com

LEBOWSKI

Lebowski is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

UITGEVER

Oscar van Gelderen, oscar@dutch-media.nl

ACQUIREREND REDACTEUR

Diana Gvozden, diana@dutch-media.nl

PUBLICITEIT EN VERKOOP VOOR NEDERLAND

COMMERCIEEL DIRECTEUR

Martijn Griffioen, martijn@dutch-media.nl

SALES EN MARKETING COÖRDINATOR

Leonard Muggen, leonard@dutch-media.nl

MARKETING EN PUBLICITEIT

Roel van Diepen, roel@dutch-media.nl

U kunt boeken en andere producten van Dutch Media Uitgevers bv bestellen bij Centraal Boekhuis en Scholtens Groothandel. Prijswijzigingen voorbehouden.

DUTCH MEDIA UITGEVERS BV

Sarphatistraat 610-612
1018 AV Amsterdam
Postbus 205
1000 AE Amsterdam
T +31-20-5317450
F +31-20-5317460

PUBLICITEIT EN VERKOOP VOOR BELGIË VERKOOPSECRETARIAAT

Caroline Pirson, caroline.pirson@standaarduitgeverij.be,
telefoon: +32-32-85-73-18

PUBLICITEIT EN MARKETING

Rein Janssens, rein.janssens@standaarduitgeverij.be,
telefoon +32-32-85-73-27

Dutch Media Uitgevers bv is onderdeel van Dutch Media bv. Leveringen vinden plaats volgens de algemene verkoop- en leveringsvoorwaarden van Dutch Media bv. Deze voorwaarden worden u op uw verzoek graag verstrekt.

Voor het aanvragen van lees- en recensie-exemplaren verwijzen wij u naar www.dutch-media.nl

WWW.LEBOWSKIPUBLISHERS.NL
WWW.UITGEVERIJLEBOWSKI.NL
WWW.DUTCH-MEDIA.NL

dutch Media

VORMGEVING: DPS, Amsterdam
VORMGEVING COVER: Dog and Pony

LEBOWSKI

LEBOWSKI

!NAJAAR '08!

ARNON GRUNBERG - *ONZE OOM*

UITVOERING Gebonden, 550 blz FORMAAT 13,5 x 21
PRIJS 24,90 euro ISBN 978 90 488 0132 9
NUR 301 VERSCHIJNT september

ARNON GRUNBERG - *ONZE OOM*

UITVOERING Paperback, 550 blz FORMAAT 13,5 x 21
PRIJS 19,90 euro ISBN 978 90 488 0133 6
NUR 301 VERSCHIJNT september

De moordenaar van Lina Siñani Huanca's ouders kon zelf geen kinderen krijgen, daarom besloot hij Lina Siñani Huanca te adopteren. Hij hoefde er niet lang over na te denken, het kind stond daar in het halfdonker en keek hem aan alsof het zonder moeite had geraden dat hij de operatie leidde, alsof het wist dat hij zou besluiten wat er nu ging gebeuren. Lina moest, nog voor hij iets had kunnen zeggen, hebben begrepen dat haar lot zijn lot was geworden. Vanaf nu zouden ze voor altijd met elkaar verbonden zijn, een verbintenis sterker dan welke bloedband ook.

Vlak bij een houten tafel waarop nog de restanten van een maaltijd aanwezig waren, stond ze. Vieze borden, bestek, kaarsen, een krant, een pan waarin nog wat eten zat. De aangebrende korsten van een stoofschotel? Een halve kip? Rijst met restjes vlees erdoorheen?

Hij was uit de slaapkamer gekomen om te kijken wat er aan de hand was, waar het geluid vandaan kwam, wat dat geluid te betekenen had, hoewel dat een overbodige vraag was – wat kon zo'n geluid betekenen? En vlak voor hij de kaarsen aanstak, had hij haar voor het eerst gevoeld. Al stond ze enkele meters van hem vandaan, hij had het idee dat ze hem aanraakte. Nog voor hij haar had gezien, nog voor het licht van zijn zaklantaarn op haar gezicht was gevallen, had hij het gevoel dat ze hem betastte zoals een blinde dat doet.

Zijn carrière was majoor Anthony begonnen als verkenner. Hij rook de ander voor hij hem zag. En hoewel die alertheid was verdwenen, ze had hem verlaten zoals een geliefde je verlaat, leek het of ze deze nacht weer terug was. En sterker dan vroeger. Even had hij de zekerheid dat leven niets anders was dan de concentratie waarmee je je omgeving observeerde.

Hij had haar beschenen met zijn zaklantaarn, hij had haar vlechten gezien, niet lang, maar lang genoeg om te besluiten

dat hij meer licht nodig had. Ze had op dezelfde plek gestaan waar ze nu nog steeds stond.

Majoor Anthony had haar aangekeken, en hij bleef haar aankijken terwijl zijn ondergeschikten zwijgend door het huis liepen en hij de zaklantaarn op de grond richtte om haar niet te verblinden. Even had hij zich afgevraagd of ze wist wat er in de slaapkamer met haar ouders was gebeurd, maar toen had hij zich geconcentreerd op haar vlechten, de langste vlechten die hij ooit had gezien.

Zijn mannen waren op zoek naar bewijsmateriaal, naar alles wat omschreven zou kunnen worden als 'belastend', hoewel dat nauwelijks meer nodig was. Het was een formaliteit. Maar juist daaraan hechtte hij. Tussen de mens en de chaos stond de formaliteit. Zijn mannen drukte hij ook altijd op het hart dat een huiszoeking geen excuus was voor vandalisme. Het ging er niet om zo veel mogelijk kapot te maken, het ging erom iets te vinden. Soms waren zijn mannen in een roes. Geen roes van alcohol of drugs, maar de roes van het leven zelf, het leven zoals het ooit bedoeld was, een vernietigende roes.

Het meisje droeg een pyjama en hield zich met haar linkerhand vast aan de tafelpoot. Een gele pyjama. Haar vlechten waren niet alleen lang maar ook dik. En haar haar was zo zwart dat het bijna blauw leek. Hij probeerde haar leeftijd te schatten, maar dat lukte niet. Neven of nichten had hij niet, en zijn vrienden zag hij altijd zonder hun kinderen. Hoe kon hij de leeftijd van een kind schatten? Hij kon andere dingen.

Anthony wreef het zweet van zijn voorhoofd zonder het meisje uit het oog te verliezen, hij stond met zijn rug tegen de muur, hij luisterde naar de voetstappen van de mannen. Ze waren discreet. Ze maakten nauwelijks lawaai. Hij was geboren in een provinciestad en hij was bij het leger gegaan om

iets van de wereld te zien, om iets te leren zonder dat je daarvoor een beurs nodig had of rijke ouders, om weg te komen uit de provinciestad die hij al haatte toen hij jong was en die hij nog steeds haatte. Die haat was niet minder oprecht geworden, alleen kalmer, de haat had bijna iets geruststellends gekregen. Je leerde ermee leven. Hij had er in ieder geval mee leren leven. De echtgenoten van zijn twee oudere zussen hadden gestudeerd; een van hen was werkeloos geworden en de ander verdiende net zoveel als een bedelaar. Nee, hij had de universiteit voortijdig afgezworen, nog voor hij een voet over de drempel van dat instituut had kunnen zetten en hij had er nooit spijt van gekregen. Het leger was niet geworden wat hij zich ervan had voorgesteld, ze hadden hem andere dingen beloofd, ze hadden hem een ander leven beloofd, indertijd op de opleiding, maar alles was beter dan weg te teren als onderwijzer op een dorpsschooltje. Bovendien was hij een behoorlijk salaris gaan verdienen, hij had carrière gemaakt. Zelfs de mannen die schamper over hem spraken, en daar niet mee ophielden als hij binnen gehoorsafstand kwam, wisten hoe ver hij het had gebracht. Anders zouden ze niet de moeite nemen schamper over hem te spreken.

Voor iemand als Anthony was het leger een ontsnapping geweest. Hij had die mogelijkheid met beide handen aangegrepen, al was de ontsnapping zelf tegengevallen. 'Intelligent maar niet briljant', zo had de pater die hem wiskunde had gegeven Anthony omschreven. De omschrijving trof hem nu nog als accuraat. Al zou hij eraan toe willen voegen: 'Harde werker, gedisciplineerd, beschikt over sociale vaardigheden.' Met dat laatste bedoelde hij dat hij meer dan andere militairen bereid was persoonlijke antipathieën opzij te zetten. Een leger was geen verzameling individuen met een eigen agenda, zo'n leger was ten dode opgeschreven. Een militair diende een ho-

ger doel. En dat probeerde hij op zijn mannen over te brengen

Hij bescheen een kast in een hoek van de kamer, hij zag porseleinen borden, foto's, een ingelijst schilderijtje, een landschap. Vervolgens richtte hij de zaklantaarn naar beneden, de bundel licht viel op zijn laarzen. Vieze laarzen die nodig eens gepoetst moesten worden. Maar overal was modder, vooral in dit soort buurten, en zeker in het regenseizoen.

Majoor Anthony kuchte, en hij keek langzaam op terwijl hij de zaklantaarn nog even op zijn laarzen gericht hield. Voorzichtig bewoog hij zijn hand, de bundel licht viel nu op het bovenlichaam van het meisje, op haar gele pyjama. Hij keek het kind dat onder zijn verantwoordelijkheid viel in de ogen.

'Ik ben majoor Anthony,' zei hij. 'Ik leid deze operatie. Hoe heet jij?'

Lina bewoog niet. Haar vlechten hingen onbeweeglijk naar beneden.

Hij praatte niet graag, en als hij praatte ging dat geforceerd, alsof hij door een tandarts was verdoofd, vooral als hij tegen vreemden praatte. Het leger was ook geen praatclub, vond hij. Er werd al te veel gepraat, en te veel geroddeld. Praten was een symptoom van verrotting.

Lina Siñani Huanca keek hem aan en haar gezicht verried geen enkele emotie, alsof ze nog tijdens haar leven was gemummificeerd.